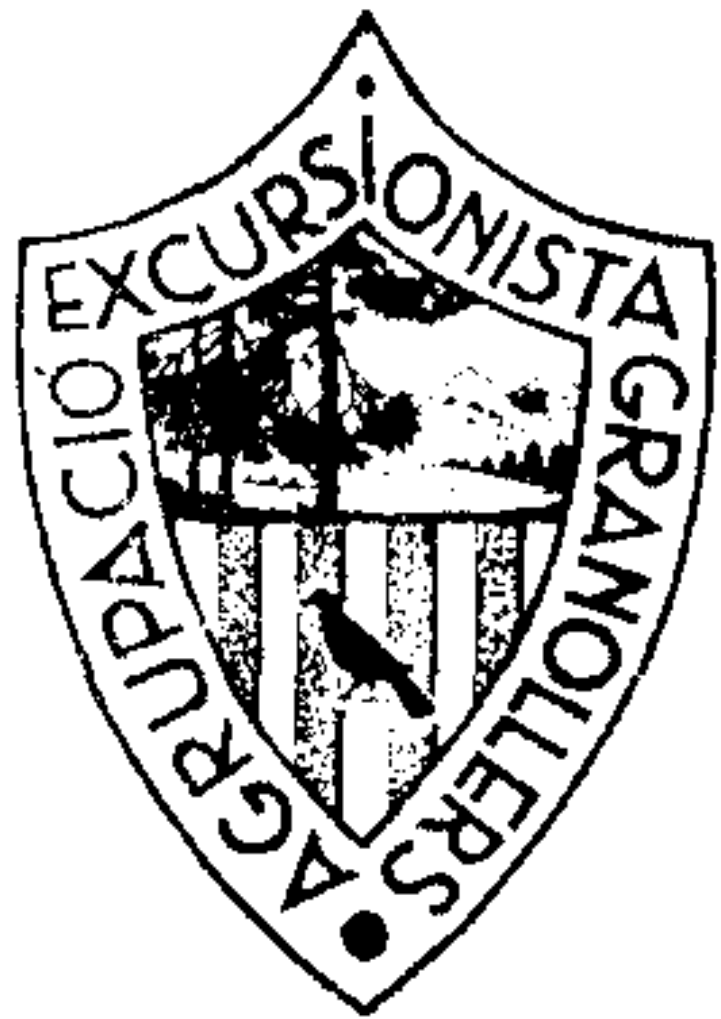

BUTLLETÍ

MAIG-JUNY : MCMLXXXIII

Josep Umbert, 30-32

El Centenari de la Renaixença

La commemoració del Centenari del Ressorgiment català, al qual serví de fita inicial l'«Oda a la Pàtria», d'Aribau, ha tingut arreu de Catalunya una forma adequada de remembrança.

Arran d'aquells versos que després s'han fet famosos, començà un moviment de recobració de la consciència catalana que ha progressat continuament. Però de tot el moviment cultural i polític que vingué posteriorment, ens cal destacar la importància enorme que la llengua hi ha representat. Davant la diversitat de criteris sobre l'hora actual i per la nostra significació al marge de la política, ens abstenim de comentar aquest aspecte del moment. Però bé cal remarcar que si la Renaixença Catalana ha estat possible ha estat obra principal de la llengua. Ella ha animat tothora la flama de l'esperit i ha fet créixer més i més el moviment renaixentista amb la dolça melangia de la llengua materna, aquella que feia exclamar el poeta:

*Oh llengua, a mos sentits més dolça que la mel,
que em tornes les virtuts de ma innocent edat.*

Ella, doncs, ha encomanat el seu entusiasme a molts que altrament no haurien sabut sentir-lo. Malgrat les persecucions que ha sofert, l'idioma de Catalunya és cada dia més conegut i estimat i ha anat recorrent un camí de constant superació del qual difícilment pot devallar.

En adherir-nos a aquest Centenari, ple d'íntim sentit, fem constar la nostra devoció per la llengua de la terra que és el que sempre ens unirà en mig de les mútues diferències. Que cadascú procuri portar-li la seva col·laboració, perquè resti tothora ben esplendent com és segur li correspon.